

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 19. februārī *

Lieta C-308/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 2. jūlijā iesniedza

Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, bijušais Eiropas Parlamenta deputāts, ar dzīvesvietu Senpjērā Dirubā [*Saint-Pierre d'Irube*] (Francija), ko pārstāv D. Ružē [*D. Rouget*], *avocat*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks, kas piedalās tiesvedībā —

Eiropas Parlaments, ko pārstāv K. Karamarks [*C. Karamarcos*], H. Kriks [*H. Krück*] un D. Mūrs [*D. Moore*], pēc tam pēdējie divi un A. Padovska [*A. Padowska*], pārstāvji,

atbildētājs pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerālvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 5. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2008. gada 11. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Ar savu apelācijas sūdzību Gorostiaga Atsalandabaso [*Gorostiaga Atxalandabaso*] lūdz atcelt Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas 2007. gada 24. aprīļa rīkojumu lietā *Gorostiaga Atxalandabaso*/Parlaments (T-132/06, turpmāk tekstā — “pārsūdzētais rīkojums”), ar kuru tā daļēji kā acīmredzami nepieņemamu un daļēji kā acīmredzami nepamatotu noraidīja viņa prasību atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra 2006. gada 22. marta lēmumu, ar ko tika noteikta piedziņas procedūras kārtība par

zināmām summām, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs bija saņēmis kā parlamentāros izdevumus un piemaksas (turpmāk tekstā — “strīdīgais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

- ² Noteikumu par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām (turpmāk tekstā — “DIP noteikumi”) 27. panta 3. un 4. punktā ir noteikts:

“3. Ja ģenerālsēkretārs pēc apspriešanās ar kvestoriem ir pārliecināts, ka piemaksu summas, kas deputātiem pienākas saskaņā ar šiem noteikumiem, [Eiropas Parlamenta] deputātiem ir nepamatoti pārskaitītas, viņš dod norādījumus par šo summu atgūšanu no attiecīgā deputāta.

4. Izņēmuma gadījumos un pamatojoties uz ģenerālsēkretāra priekšlikumu, ko sniedz pēc apspriešanās ar kvestoriem, Prezidijs saskaņā ar Finanšu regulas 73. pantu un tās īstenošanas noteikumiem var pilnvarot ģenerālsēkretāru uz laiku apturēt deputātu piemaksu maksāšanu, līdz deputāts būs atmaksājis nepamatoti izmantotās summas.

Prezidijs pieņem lēmumu, ņemot vērā deputāta pienākumu faktisko izpildi, iestādes pareizu darbību un to, vai attiecīgais deputāts pirms lēmuma pieņemšanas ir uzklaušs.”

- 3 Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Finanšu regula”), 71. panta 2. punktā ir noteikts:

“Noteikta lieluma gan pašu resursi, kas nodoti Komisijai, gan jebkurš debitoru parāds, kas apzināts kā drošs, kuru nomaksāšanai pienācis termiņš, jākonstatē ar iekasēšanas rīkojumu grāmatvedim un pēc tam jānosūta parādzīme parādniekam — abus šos dokumentus sastāda atbildīgais kredītrikotājs.”

- 4 Finanšu regulas 73. panta 1. punkta otrajā daļā ir noteikts:

“Grāmatvedis atgūst summas, kompensējot noteikta lieluma drošus maksājumus pret parādniekiem, kuru atmaksai pienācis termiņš, ar tādiem noteikta lieluma drošiem prasījumiem, kuru atmaksai pienācis termiņš, kādi šiem parādniekiem pašiem ir pret Kopienām.”

- 5 Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Regulai Nr. 1605/2002 (OV L 357, 1. lpp.), 83. pantā ir paredzēts:

“Jebkurā procedūras stadijā grāmatvedis pēc tam, kad par to informējis atbildīgo kredītrikotāju un parādnieku, atgūst konstatētos debitoru parākus ar ieskaitu, ja

parādniekam arī ir prasījums pret Kopienām, kurš ir drošs, kura summa ir noteikta, kura atmaksas termiņš ir pienācis un kas attiecas uz summu, kura konstatēta ar maksājuma rīkojumu.”

- 6 Iekšējo noteikumu par Eiropas Parlamenta budžeta izpildi, kurus 2005. gada 27. aprīlī pieņēmis Parlamenta Prezidijs (turpmāk tekstā — “Prezidijs”), 5. panta 3. un 4. punktā ir noteikts:

“3. Parlaments, ko pārstāv tā priekšsēdētājs, ar deleģēšanas lēmumu iecel ģenerālsekretāru par galveno deleģēto kredītrīkotāju. Tomēr Īstenošanas noteikumu 87. panta 4. punkta pirmajā daļā minētā konstatēta debitoru parāda atgūšanas atcelšana ir Parlamenta priekšsēdētāja kompetence.

4. Galvenais deleģētais kredītrīkotājs deleģē pilnvaras kredītrīkotājiem, kam pilnvaras deleģētas tieši. Tieši deleģētie kredītrīkotāji deleģē pilnvaras kredītrīkotājiem, kam pilnvaras deleģētas pastarpināti.”

Prāvas fakti

- 7 Apelācijas sūdzības iesniedzējs ir bijušais Eiropas Parlamenta deputāts, kurš deputāta pienākumus pildīja Parlamenta piektā sasaukuma laikā (1999–2004). Pēc audita par tādu summu izlietošanas apliecinājošiem dokumentiem, kuras prasītājs bija saņēmis kā sekretariāta izdevumus, Parlamenta ģenerālsekretārs (turpmāk tekstā — “ģenerālsekretārs”) ar 2004. gada 24. februāra lēmumu konstatēja, ka summa EUR 176 576 apmērā

šim deputātam tikusi pārskaitīta nepamatoti. Ģenerālsekretārs arī noteica Parlamentam atmaksājamo summu EUR 118 360,18 apmērā, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs daļu no sava parāda jau bija atmaksājis.

- 8 Tajā pašā 2004. gada 24. februāra lēmumā ģenerālsekretārs norādīja, ka, pamatojoties uz DIP noteikumu 16. panta 2. punktu un 27. panta 3. punktu, ir jāatgūst EUR 118 360,18, izpildot ieskaitu pret tām parlamentārajām piemaksām, kas ir mazāk būtiskas apelācijas sūdzības iesniedzēja deputāta mandāta īstenošanā, proti, ieturot daļu no piemaksas par vispārējiem izdevumiem un daļu no dienas naudas piemaksas. Minētajā lēmumā tika arī noteikts, ka gadījumā, ja apelācijas sūdzības iesniedzēja deputāta pilnvaras beigtos, atlikušās summas viņam tiktu atvilkas no pagaidu pabalsta sakarā ar deputāta pilnvaru beigšanos, kā arī no visiem citiem viņam paredzētajiem maksājumiem.
- 9 2004. gada 20. aprīlī apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību Pirmās instances tiesā, lūdzot atcelt 2004. gada 24. februāra lēmumu.
- 10 Pirmās instances tiesa ar 2005. gada 22. decembra spriedumu lietā *Gorostiaga Atxalandabaso/Parlaments* (T-146/04, Krājums, II-5989. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Gorostiaga*”) daļēji atcēla 2004. gada 24. februāra lēmumu.
- 11 Vispirms minētā sprieduma 84. [87.] punktā Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka 2004. gada 24. februāra lēmumam būtībā bija divas daļas, proti, pirmkārt,

ģenerālsēkretāra konstatējums, ka lēmumā minētās summas apelācijas sūdzības iesniedzējam bija nepamatoti pārskaitītas un ka tās ir jāatgūst, un, otrkārt, lēmums uzsākt parāda atgūšanu ieskaita veidā no apelācijas sūdzības iesniedzējam pārskaitāmajām piemaksām.

12 Tad Pirmās instances tiesa noraidīja visus pamatus, kas bija vērsti pret 2004. gada 24. februāra lēmuma pirmo daļu, proti, pamatus par apelācijas sūdzības iesniedzēja pienākuma atmaksāt Parlamentam šajā lēmumā norādīto summu esamību un apjomu.

13 Visbeidzot, runājot par 2004. gada 24. februāra lēmuma otro daļu, Pirmās instances tiesa sprieduma lietā *Gorostiaga* 97. [100.] punktā izteicās šādi:

“[...] tā kā ģenerālsēkretārs nebija tiesīgs dot rīkojumu par attiecīgo ieskaitu, jo nebija saņēmis Prezidija pilnvarojumu saskaņā ar [DIP noteikumu 27. panta 4. punktā] paredzēto procedūru, [2004. gada 24. februāra] lēmums ir atceļams tiktāl, ciktāl tas nosaka šādu ieskaitu.”

14 Par spriedumu lietā *Gorostiaga* apelācijas sūdzība netika iesniegta.

15 Izpildot šo spriedumu, Prezidijs ar 2006. gada 1. februāra lēmumu atbilstoši DIP noteikumu 27. panta 4. punktam pilnvaroja ģenerālsēkretāru atgūt apelācijas sūdzības iesniedzējam nepamatoti pārskaitītos maksājumus.

- 16 Ģenerālsēkretārs ar 2006. gada 22. marta vēstuli nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējam strīdīgo lēmumu, kurā būtībā ir pārņemts 2004. gada 24. februāra lēmuma saturs.
- 17 No strīdīgā lēmuma rezolutīvās daļas 1. punkta izriet, ka atbilstoši Finanšu regulas 73. pantam Parlamenta grāmatvedis ir pilnvarots atgūt parādu EUR 118 360,18 apmērā. Minētās rezolutīvās daļas 1. un 2. punktā precizēts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nepamatoti pārskaitītie maksājumi ir atgūstami ieskaita veidā, ieturot dažādas viņam pienākošās piemaksas un citus maksājumus.

Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais rīkojums

- 18 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 12. maijā, apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu un piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 Savas prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirzīja vienpadsmit pamatus, kurus visus Pirmās instances tiesa noraidīja. Turpmākos punktos tiks izskatīti vienīgi tie pamati, kuru noraidīšana ir apstrīdēta šajā apelācijā.
- 20 Ar savu pirmo pamatu, kas izriet no *res judicata* spēka pārkāpuma, apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā apgalvoja, ka strīdīgais lēmums nevarēja pamatoti leģitimizēt procesu, ko Pirmās instances tiesa kompetences noteikumu pārkāpuma dēļ bija uzskatījusi par prettiesisku.

21 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā rīkojuma 30. un 32. punktā ir nolēmusi:

“30 [...] ģenerālsekretārs, ņemot vērā DIP noteikumu 27. panta 4. punktu, kā tas ir interpretēts sprieduma lietā *Gorostiaga* no 86. [89.] līdz 97. [100.] punktam, katrā ziņā drīkstēja pieņemt [strīdīgo] lēmumu pēc tam, kad Prezidijs viņu bija pilnvarojis atgūt attiecīgās summas saskaņā ar šo noteikumu [...].

[..]

32 Runājot par atvilkumu EUR 40 398,80 apmērā [...], patiesi tas pēc sprieduma lietā *Gorostiaga* ir zaudējis savu tiesisko pamatojumu. Tomēr šis apstāklis nevar padarīt par neesošu apelācijas sūdzības iesniedzēja parādu Parlamentam EUR 118 360,18 apmērā, jo tas, vai šo parādu var daļēji atgūt ieskaita veidā, ir pavisam cits jautājums [...]”

22 Līdz ar to Pirmās instances tiesa apelācijas sūdzības iesniedzēja prasības pirmo pamatu noraidīja kā acīmredzami nepamatotu.

23 Izvirzot trešo prasības pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucās uz nepārvaramas varas pastāvēšanu, lai ar to izskaidrotu neiespējamību iesniegt noteiktus izdevumus apliecinošus dokumentus.

24 Pirmās instances tiesa noraidīja šo pamatu kā acīmredzami nepieņemamu, jo ar šādu argumentu tika apšaubīts sprieduma lietā *Gorostiaga res judicata* spēks (pārsūdzētā rīkojuma 49.–54. punkts). Kā šajā spriedumā tika atzīts, ģenerālsekretārs ir pamatoti konstatējis, ka attiecīgās summas apelācijas sūdzības iesniedzējam ir pārskaitītas nepamatoti un tāpēc tās ir jāatgūst.

25 Visbeidzot, septītā pamata pirmajā daļā, uz ko apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucies savas prasības pamatojumam, viņš apstrīdēja faktu, ka Parlaments viņam nav paziņojis Prezidija 2006. gada 1. februāra lēmumu. Tāpēc Parlaments esot pārkāpis sava 2001. gada 6. septembrī pieņemtā labas administratīvās prakses kodeksa (turpmāk tekstā — “labas administratīvās prakses kodekss”) 20. pantu, kurā paredzēts pienākums rakstiski paziņot lēmumus, kuri skar pilsoņu tiesības vai intereses.

26 Pirmās instances tiesa šo pamatu noraidīja, pārsūdzētā rīkojuma 72. un 73. punktā norādot:

“72 Runājot par Prezidija 2006. gada 1. februāra lēmuma paziņošanu, vien jānorāda, ka tas nav prasītājam nelabvēlīgs galīgs lēmums. [...]”

73 Attiecībā uz apgalvojumu par labas administratīvās prakses kodeksu pietiek atzīmēt, ka dokuments, uz kuru atsaucas prasītājs, ir vienīgi Parlamenta rezolūcija, kurā ir ietverti grozījumi projektam, ko tam iesniedzis Eiropas ombuds, un kurā Komisija ir aicināta iesniegt attiecīgu likumdošanas priekšlikumu, pamatojoties uz EKL 308. pantu. Tādēļ neatkarīgi no jautājuma, vai tāds noteikums kā [ši kodeksa

20. pants] papildus nelabvēlīgiem lēmumiem paredz arī citus lēmumus, jāuzsver, ka runa nav par tiesību akta tekstu. Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.”

Lietas dalībnieku prasījumi

²⁷ Savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto rīkojumu un strīdīgo lēmumu, un

— piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

²⁸ Parlaments lūdz Tiesu apelācijas sūdzību noraidīt kā acīmredzami nepamatuotu un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieteikumu atkārtoti sākt rakstveida procesu

- 29 Ar aktu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 31. oktobrī, apelācijas sūdzības iesniedzējs ir lūdzis Tiesu izdot rīkojumu par rakstveida procesa atkārtotu sākšanu. Šī pieteikuma pamatojumam viņš norāda uz jaunu faktu, kas ir Parlamenta 2007. gada 17. oktobra vēstule, kurā viņam pēc viņa prasības Pirmās instances tiesā noraidīšanas ar pārsūdzēto rīkojumu noteikts pienākums maksāt summu EUR 77 961 apmērā.
- 30 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar kopējiem Reglamenta 42. panta 2. punkta un 118. panta noteikumiem jaunu pamatu izvirzīšana iztiesāšanas laikā ir aizliegta, ja vien šie pamati nebalstās uz tiesību vai faktu elementiem, kas jau ir norādīti procesā.
- 31 Šajā gadījumā tas tā nav. Tāpēc pietiek konstatēt, ka iespējami jaunais faktiskais apstāklis, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirzījis, nevar tikt pievienots nevienam apelācijas ietvaros no jauna vai agrāk izvirzītam pamatam. Katrā ziņā šim faktiskajam apstāklim šķietami nav nekādas nozīmes attiecībā uz šo spriedumu. Prasot minētajā 2007. gada 17. oktobra vēstulē samaksāt atlikušās parāda summas, Parlaments ir vienīgi īstenojis pārsūdzētā rīkojuma pieņemšanas sekas, attiecībā uz kuru turklāt nav iesniegts ne pieteikums par pagaidu pasākumiem, ne par piemērošanas apturēšanu. Papildus tam, ievērojot Tiesas Statūtu 60. panta pirmo daļu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzības iesniegšanai nav apturošas iedarbības uz šādu rīkojumu.

- 32 Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikums par rakstveida procesa atkārtotu sākšanu ir jānoraida.

Par apelāciju

- 33 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza sešus pamatus, kas izriet, pirmkārt, no tiesību uz aizstāvību, sacikstes principa un tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpuma, otrkārt, no pamattiesību uz objektīvu tiesu pārkāpuma, treškārt, no sprieduma lietā *Gorostiaga* piemērojamības nepareiza novērtējuma, ceturtkārt, no sistemātiskas un automātiskas Pirmās instances tiesas atteikšanās ņemt vērā viņa argumentus par strīdīgā lēmuma atcelšanu, piektkārt, no Pirmās instances tiesas atteikšanās izskatīt pamatu par nepārvaramu varu un, sestkārt, no Pirmās instances tiesas atteikšanās nodrošināt labas pārvaldības principa ievērošanu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 34 Izvirzot pirmo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesas lēmums spriest par prasību rīkojuma veidā saskaņā ar Reglamenta 111. pantu ir liedzis viņam iespēju atbildēt uz Parlamenta argumentiem un tikt uzklausītam. Turklāt, nepaziņojot viņam šādu lēmumu pirms lietas izspriešanas ar rīkojumu, Pirmās

instances tiesa esot viņam liegusi iespēju šādu lēmumu apstrīdēt. Tāpēc Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi tiesības uz aizstāvību, sacīkstes principu un tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu.

- 35 Parlaments atbild, ka Pirmās instances tiesa ir pareizi piemērojusi Reglamenta 111. pantu un nav pieļāvusi nekādus apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesību uz aizstāvību pārkāpumus.

Tiesas vērtējums

- 36 Jāatgādina, ka Pirmās instances tiesas Reglamenta 111. pantā paredzētās procedūras piemērošana pati par sevi, kā Tiesai reiz jau ir bijusi iespēja precizēt, neaizskar tiesības uz lietas taisnīgu un efektīvu izskatīšanu, tāpēc ka šis noteikums ir piemērojams tikai lietās, kurās Pirmās instances tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt attiecīgo prasību, vai, ja prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams vai acīmredzami juridiski nepamatots. Tādējādi, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Pirmās instances tiesa nav pareizi piemērojusi šo 111. pantu, viņam ir jāapstrīd Pirmās instances tiesas vērtējums par nosacījumiem, kādi jāievēro šī noteikuma piemērošanai (šajā sakarā skat. 2005. gada 3. jūnija rīkojumu lietā C-396/03 P *Killinger/Vācija* u.c., Krājums, I-4967. lpp., 9. punkts).
- 37 Šajā gadījumā pietiek konstatēt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs ir vienīgi kritizējis, ka ir ticis izmantots motivēts rīkojums, bet nav ne atsaucies uz minētā 111. panta piemērošanas nosacījumiem, ne apšaubījis Pirmās instances tiesas šī panta interpretāciju pārsūdzētajā rīkojumā.

- 38 Šādos apstākļos pirmais apelācijas sūdzības iesniedzēja pamats savas sūdzības pamatojumam ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 39 Izvirzot otro pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka ir pārkāptas viņa tiesības uz objektīvu tiesu, kas garantētas 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā un 2000. gada 7. decembrī Nicā proklamētās Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV C 364, 1. lpp.) 47. pantā. Šāds pārkāpums izrietot no lietas, kurā pieņemts pārsūdzētais rīkojums, nodošanas tādām iztiesāšanas sastāvam, kurā tiesneši, tostarp priekšsēdētāja funkciju izpildītājs un tiesnesis referents, jau ir bijuši sprieduma lietā *Gorostiaga* iztiesāšanas sastāvā. Objektivitātes principa ievērošana noteic, ka tas pats tiesnesis, ja tostarp runa ir par tās pašas pakāpes tiesu, nevar izskatīt lietu, kas pamatojas uz faktiem, kuri ir identiski vai pietiekami saistīti ar jau izspriestās lietas faktiem.
- 40 Parlaments atbild, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tēzei nav nekāda juridiska pamatojuma un to nepamato Kopienų judikatūra. Turklāt tas apgalvo, ka lieta, kurā ir pieņemts pārsūdzētais rīkojums, būtībā attiecas uz jautājumu, vai Parlaments ir izpildījis savas no sprieduma lietā *Gorostiaga* izrietošās saistības. Tādēļ nekā kritizējama neesot faktā, ka abas lietas ir izskatījuši vieni un tie paši tiesneši.

Tiesas vērtējums

- 41 Tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kas it īpaši izriet no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punkta, ir pamattiesības, ko Eiropas Savienība ievēro kā vispārīgu principu saskaņā ar LES 6. panta 2. punktu (2007. gada 26. jūnija spriedums lietā C-305/05 *Ordre des barreaux francophones et germanophone* u.c., Krājums, I-5305. lpp., 29. punkts, kā arī 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost* un *La Poste/UFEX* u.c., Krājums, I-4777. lpp., 44. punkts).
- 42 Šādas tiesības katrā ziņā nozīmē ikvienas personas piekļuvi neatkarīgai un objektīvai tiesai. Tādēļ, kā jau Tiesa reiz ir precizējusi, garantijas attiecībā uz tiesas sastāvu ir tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu stūrakmens, kura ievērošana Kopienų tiesai it īpaši ir jāpārbauda, ja šādu tiesību pārkāpums ir izvirzīts un strīds šajā sakarā jau sākotnēji nešķiet acīmredzami nenopietns (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Chronopost* un *La Poste/UFEX* u.c., 46.–48. punkts).
- 43 Tomēr no Tiesas judikatūras izriet arī, ka apstākļi, ka tiesneši, kas pirmo reizi ir izskatījuši lietu, atrodas citā iztiesāšanas sastāvā, kam tā pati lieta ir jāizskata atkārtoti, pats par sevi nav uzskatāms par nesaderīgu ar tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu prasībām (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Chronopost* un *La Poste/UFEX* u.c., 58. un 59. punkts un tajos minētā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra).
- 44 Īpaši faktam, ka viens vai vairāki tiesneši piedalās abos secīgajos iztiesāšanas sastāvos un veic tajos tās pašas, piemēram, priekšsēdētāja vai tiesneša referenta, funkcijas, pašam par sevi nav nozīmes attiecībā uz vērtējumu par objektivitātes prasības ievērošanu, jo šīs

funkcijas tiek veiktas koleģiālā sastāvā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Chronopost* un *La Poste/UFEX* u.c., 53. punkts).

45 Šādiem apsvērumiem ir vēl jo lielāks pamats, ja šiem abiem secīgajiem iztiesāšanas sastāviem ir bijusi jāizskata nevis viena un tā pati lieta, kā tas bija ar lietu, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums, *Chronopost* un *La Poste/UFEX* u.c., kas attiecās uz lietas nodošanu atpakaļ Pirmās instances tiesai pēc tam, kad minētās instances tiesas spriedumu bija atcēlusi Tiesa, bet gan, kā tas ir šajā gadījumā, divas atšķirīgas lietas, kurām ir zināma savstarpēja saistība.

46 Turklāt jāievēro, ka objektivitātes prasība patiesībā ietver divus aspektus. Pirmkārt, tiesai ir jābūt subjektīvi objektīvai, t.i., nevienam no tās locekļiem nedrīkst pastāvēt aizspriedumi vai personīgs pieņēmums, un tiek prezumēts, ka personīgā objektivitāte pastāv, kamēr netiek pierādīts pretējais. Otrkārt, tiesai ir jābūt objektīvi objektīvai, t.i., tai ir jāsniedz pietiekamas garantijas, lai varētu izslēgt jebkādas leģitimas šaubas šajā sakarā (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Chronopost* un *La Poste/UFEX* u.c., 54. punkts, un šajā sakarā — Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1993. gada 24. februāra spriedums lietā *Fey* pret Austriju, A sērija, Nr. 255-A, 12. lpp., 28. punkts; 1997. gada 25. februāra spriedums lietā *Findlay* pret Apvienoto Karalisti, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-I, 281. lpp., 73. punkts, kā arī 2007. gada 4. oktobra spriedums lietā *Forum Maritime SA* pret Rumāniju, *Recueil des arrêts et décisions* vēl nav publicēts, 116. punkts).

47 Šajā gadījumā ir jānorāda, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs, kā jau viņš ir apstiprinājis tiesas sēdē, neizvirza nevienu argumentu, lai apšaubītu Pirmās instances tiesas tiesnešu personīgo objektivitāti.

48 Galu galā jāatgādina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nav iesniedzis nekādu apelācijas sūdzību par spriedumu lietā *Gorostiaga* un ka ar šo spriedumu viņa prasība daļēji tika apmierināta.

49 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs neizvirza nevienu objektīvu elementu, kas varētu radīt šaubas par Pirmās instances tiesas objektivitāti. Šajā sakarā viņš patiesībā vienīgi norāda, ka abos attiecīgās lietas iztiesāšanas sastāvos ir vieni un tie paši tiesneši, kas ir tāds apstāklis, kā jau izriet no šī sprieduma 43.–45. punkta, kurš pats par sevi nav nesaderīgs ar tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu prasībām.

50 Tādēļ otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo un ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

51 Izvirzot trešo un ceturto pamatu, kas ir jāizskata kopā, apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā ir nepamatoti uzskatījusi, ka viņa pirmajā instancē minētie argumenti par strīdīgā lēmuma likumības apšaubīšanu esot acīmredzami nepieņemami, jo ar tiem netiekot ievērots no sprieduma lietā *Gorostiaga* izrietošais *res judicata* spēks. Pēc tam, kad ar šo spriedumu tika atcelts 2004. gada 24. februāra lēmums, tas bija jāuzskata par spēkā neesošu kopumā un procesu, kurā tas tika pieņemts, nebija iespējams legalizēt. Šādos apstākļos strīdīgais lēmums esot

jāuzskata par jaunu lēmumu, kas atšķiras no 2004. gada 24. februāra lēmuma, kā rezultātā visi apelācijas sūdzības iesniedzēja pret strīdīgo lēmumu izvirzītie iebildumi bija jāizvērtē Pirmās instances tiesai.

- 52 Parlaments šos apgalvojumus noraida, principā atgādinādam, ka spriedumā lietā *Gorostiaga* Pirmās instances tiesa nosprieda, ka Parlaments esot pareizi noteicis, ka zināmas parlamentārās piemaksas apelācijas sūdzības iesniedzējam esot tikušas pārskaitītas nepamatoti. Tādēļ procesu, kura rezultātā tika pieņemts 2004. gada 24. februāra lēmums, varēja pamatoti legalizēt.

Tiesas vērtējums

- 53 Vispirms ir jānorāda, ka 2004. gada 24. februāra lēmumam, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 11. punktā, būtībā bija divas daļas, proti, pirmkārt, konstatējums, ka lēmumā minētās summas apelācijas sūdzības iesniedzējam bija nepamatoti pārskaitītas un ka tās ir jāatgūst, un, otrkārt, lēmums uzsākt iespēju robežās parāda atgūšanu ieskaita veidā no apelācijas sūdzības iesniedzējam pārskaitāmajām piemaksām.

- 54 Minētā lēmuma atcelšana ar spriedumu lietā *Gorostiaga*, kā tas skaidri izriet no minētā sprieduma 169. punkta un rezolutīvās daļas 1) punkta, attiecās vienīgi uz tā otro daļu, jo Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi, ka ģenerālsekretāram nebija kompetences noteikt apelācijas sūdzības iesniedzēja parāda summu atgūšanu ieskaita veidā, ja viņu šādam uzdevumam nebija pilnvarojis Prezidijs saskaņā ar DIP noteikumu 27. panta 4. punktā

paredzēto procedūru. Savukārt Pirmās instances tiesa noraidīja visus prasības pamatus par 2004. gada 24. februāra lēmuma pirmās daļas likumību.

- 55 Līdz ar to Pirmās instances tiesa 2004. gada 24. februāra lēmumu ir atcēlusi tikai daļā, kurā ir noteikts, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja parāda summas ir jāatgūst ieskaista veidā, tādējādi noraidot prasību pārējā daļā.
- 56 Tādēļ pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem šāda 2004. gada 24. februāra lēmuma daļēja atcelšana nav šķērslis, lai ģenerālsekretārs no jauna ierosinātu parāda summu atgūšanas procedūru pēc tam, kad ir saņemis pienācīgu Prezidija pilnvarojumu saskaņā ar DIP noteikumu 27. panta 4. punktu, kā tas interpretēts spriedumā lietā *Gorostiaga*. Kā Pirmās instances tiesa jau ir pareizi spriedusi pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā, procesu, kura mērķis ir aizstāt atceltu aktu, var atsākt tieši tajā punktā, kurā ir noticis konstatētais prettiesiskums, un sagatavojšie akti netiek katrā ziņā ietekmēti (šajā sakarā skat. 1998. gada 12. novembra spriedumu lietā C-415/96 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-6993. lpp., 31. un 32. punkts).
- 57 Turpinājumā ir jānorāda, ka spriedums lietā *Gorostiaga* netika pārsūdzēts Tiesā un ka līdz ar to tā rezolutīvā daļa, kā arī tā pamatojumu veidojošie motīvi ir kļuvuši galīgi (2006. gada 1. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-442/03 P un C-471/03 P *P & O European Ferries (Vizcaya)* un *Diputación Foral de Vizcaya*/Komisija, Krājums, I-4845. lpp., 44. un 47. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Tāpēc jautājumu par atgūstamo summu nepamatoto raksturu un apelācijas sūdzības iesniedzēja pienākumu veikt to atlidzināšanu nevar no jauna iesniegt un izskatīt Pirmās instances tiesā, vienlaicīgi nepārkāpjot sprieduma lietā *Gorostiaga* izveidojušos *res judicata* spēku.

58 Visbeidzot, no Tiesas judikatūras izriet, ka uz aktu attiecas no agrāka akta izrietošs *res judicata* spēks tiktāl, ciktāl to veido minētā akta neatceltās daļas vienkārša un tieša atkārtošana (šajā sakarā skat. 1965. gada 16. februāra spriedumu lietā 14/64 *Barge*/Augstā iestāde, *Recueil*, 69. lpp., 11. punkts).

59 Tā kā strīdīgajā lēmumā tieši tādiem pašiem vārdiem kā 2004. gada 24. februāra lēmumā ir noteikts, ka EUR 118 360,18 apelācijas sūdzības iesniedzējam tikuši pārskaitīti nepamatoti un tie ir jāatgūst, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā rīkojuma 53. punktā ir pamatoti nolēmusi, ka visi iebildumi, ar kuriem šajā sakarā tiek apšaubīta strīdīgā lēmuma likumība, ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemami.

60 No tā izriet, ka trešais un ceturtais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirzījis savas apelācijas sūdzības pamatojumam, ir jānoraida kā nepamatoti.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

61 Izvirzot piekto pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies, neizvērtējuma pamatu par nepārvaramas varas esamību, jo uz 2004. gada 24. februāra lēmumu attiecoties no sprieduma lietā *Gorostiaga* izrietošs *res judicata* spēks.

⁶² Pirmās instances tiesa esot nepamatoti uzskatījusi, ka runa ir par pamatu, kas jau izskatīts spriedumā lietā *Gorostiaga*, lai gan patiesībā šis pamats esot balstīts uz faktiem, kas radušies pēc minētā sprieduma, proti, ka Spānijas tieslietu ministrs neesot atbildējis uz apelācijas sūdzības iesniedzēja 2006. gada 15. aprīlī nosūtīto vēstuli, lai saņemtu grāmatvedības dokumentus, kas ir saistīti ar viņa Eiropas Parlamenta deputāta mandāta pildīšanu.

⁶³ Parlaments atbild, ka pārsūdzētajā rīkojumā Pirmās instances tiesa ir pareizi interpretējusi *res judicata* principu, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs procesā, kura rezultātā tika taisīts spriedums lietā *Gorostiaga*, jau esot izvirzījis būtībā identisku pamatu, balstīdamies uz tiem pašiem argumentiem.

⁶⁴ Runājot konkrēti par atbildes nesniegšanu uz minēto 2006. gada 15. aprīļa vēstuli, Parlaments norāda, ka šis arguments Pirmās instances tiesā jau ticis izvirzīts nevis tā pamata ietvaros, kas ir saistīts ar nepārvaramu varu, bet gan, lai pamatotu citu pamatu, kas ar pārsūdzēto rīkojumu tika noraidīts un kura novērtēšanu apelācijas sūdzības iesniedzējs šajā apelācijas sūdzībā neapstrīd. Katrā ziņā runa esot par faktiem, kas radušies pēc strīdīgā lēmuma un kuriem līdz ar to neesot nekādas nozīmes attiecībā uz minētā lēmuma atcelšanu.

Tiesas vērtējums

⁶⁵ Pirmkārt, jānorāda, ka fakti, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirzījis pirmajā instancē, lai pamatotu savu pamatu par nepārvaramu varu un attaisnotu viņa nespēju iesniegt zināmus grāmatvedības datus, ir identiski faktiem, ar kuriem viņš pamatoja vienu no pamatiem, kuru bija izvirzījis prasībā par 2004. gada 24. februāra lēmumu un kuru Pirmās instances tiesa bija noraidījusi spriedumā lietā *Gorostiaga*.

⁶⁶ Tādēļ to pašu iemeslu dēļ, kas minēti šī sprieduma 57.–59. punktā, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā rīkojuma 53. un 54. punktā varēja pamatoti nospriest, ka uz nepārvaramu varu balstītais atcelšanas pamats ir acīmredzami nepieņemams.

⁶⁷ Otrkārt, runājot par argumentu, kas izriet no Spānijas tieslietu ministra atbildes nesniegšanas uz apelācijas sūdzības iesniedzēja 2006. gada 15. aprīļa vēstuli, pietiek konstatēt, ka — pat pieņemot, ka šāds apstāklis var būt nepārvaramas varas gadījums Tiesas judikatūras nozīmē, — runa tomēr ir, kā ģenerālvokāte ir norādījusi savu secinājumu 87. punktā, par faktu, kas radies pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas datuma, kam katrā ziņā nebūtu varējusi būt ietekme uz tā saturu.

⁶⁸ Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par sesto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

⁶⁹ Izvirzot sesto pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot nepamatoti atteikusies izskatīt jautājumu, vai Parlaments, nepaziņodams viņam Prezidija 2006. gada 1. februāra lēmumu, nav pārkāpis labas pārvaldības principu, kā tas ir noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā un labas administratīvās

prakses kodeksā. Šajā sakarā viņš atgādina, ka pat neatkarīgi no šādu normatīvu esamības tiesības uz labu pārvaldību ir daļa no vispārējiem tiesību principiem, kas ir jāievēro iestādēm.

- 70 Parlaments šajā sakarā atbild, ka Pirmās instances tiesa ir vienīgi konstatējusi labas administratīvās prakses kodeksa kā sagatavojoša, nevis tiesību akta raksturu.

Tiesas vērtējums

- 71 Vispirms ir jākonstatē, ka sestais pamats izriet no nepareizas pārsūdzētā rīkojuma izpratnes.
- 72 Apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē izvirzītais pamats izrietēja tikai un vienīgi no labas administratīvās prakses kodeksa 20. panta pārkāpuma, saskaņā ar kuru iestādei, no vienas puses, jānodrošina, lai lēmums, kas skar pilsoņu tiesības vai intereses, rakstiski tiktu paziņots ieinteresētajām personām, tiklīdz šāds lēmums ir pieņemts, un, no otras puses, jāatturas no lēmuma paziņošanas citiem avotiem, kamēr par lēmuma saturu nav informētas attiecīgās personas.
- 73 Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem Pirmās instances tiesa nav izlaidusi vērtējumu par to, vai Prezidija 2006. gada 1. februāra lēmuma nepaziņošana nav izraisījusi ieinteresētās personas tiesību pārkāpumu. Pārsūdzētā rīkojuma 72. punktā Pirmās instances tiesa pirms izteikumiem par labas administratīvās prakses kodeksa raksturu ir norādījusi, ka minētais lēmums nav apelācijas sūdzības

iesniedzējam nelabvēlīgs galīgs lēmums un ka tā nepaziņošana līdz ar to nevarēja kaitēt viņa tiesībām, turklāt šis vērtējums nav ticis apstrīdēts šajā apelācijas tiesvedībā.

74 No tā izriet, ka arī sestais pamats ir jānoraida.

75 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītajiem sešiem pamatiem savas sūdzības pamatojumam nav atbalstāms, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

76 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments ir prasījis piespriezt apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņam spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež viņam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) ***Gorostiaga Atxalandabaso* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]